

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.548 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2009 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit, is het Rijk binnen gekomen op 1 december 2005 en verklaart zich vluchteling.

Op 5 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 mei 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 5 juni 2006 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 15 juni 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2006 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 13 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 10 december 2006 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 24 april 2007 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 15 juli 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 30 juli 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 20.375 van 12 december 2008 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 28 augustus 2008 neemt de gemachtigde van minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juni 2006 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 7 oktober 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 21.430 van 15 januari 2009 verwerpt de Raad dit beroep, daar de beslissing van de gemachtigde van de minister van 28 augustus 2008 werd ingetrokken op 13 oktober 2008.

Op 13 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 25 november 2008 stelt verzoeker ook tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 22.776 van 5 februari 2009.

Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 12/12/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 15 juli 2008 de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Tegen deze beslissing ging verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 20.375 van 12 december 2008 eveneens oordeelde dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dus geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2.1. Verzoeker is in het verzoekschrift de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd nu het annulatieberoep ingesteld op 5 juni 2006 bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 9 mei 2006 nog steeds hangende is. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij de kans moet krijgen om het resultaat van die procedure af te wachten. Tevens stelt verzoeker dat verwerende partij het ingediende annulatieberoep bij de Raad van State minstens in overweging had moeten nemen bij de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat verwerende partij zich in de motivering van de bestreden beslissing beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en daarbij blijkt geeft van het feit dat niet alle elementen van verzoekers dossier, met name de lopende procedure bij de Raad van State, in overweging zijn genomen. Verzoeker is van mening dat verwerende partij zich beperkt tot een stereotiepe motivering.

2.2.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat zij op basis van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te geven en dat het in casu een gebonden bevoegdheid betreft.

2.2.3. De Raad herinnert er voorafgaand aan dat bestuurshandelingen waartegen een beroep bij de Raad van State worden ingesteld, dwingende kracht hebben en tenzij de

wetgeving (op de Raad van State) zulks uitdrukkelijk bepaalt, schorst de indiening van een vordering bij de Raad van State de gevolgen van deze beslissingen niet. Het door verzoeker voor de Raad van State ingeleid beroep tegen de voornoemde bevestigende beslissing heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet, zodat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan.

Voorts wijst de Raad er op dat de proceduregang voor de Raad van State – die in essentie schriftelijk is – niet inhoudt dat verzoeker persoonlijk aanwezig moet zijn bij de voortgang en terechtzitting, zodat niets belet dat de thans door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde procedurele rechten vanuit het buitenland kunnen worden gevrijwaard (zie ook RvS 25 maart 2004, nr. 129.727). Verzoeker kan zich ter terechtzitting immers laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

Bijgevolg was verwerende partij, gelet op de gebonden bevoegdheid in het kader van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gehouden tot het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij diende dus geen rekening te houden met het door verzoeker ingesteld beroep bij de Raad van State.

In het bestreden bevel diende niet verwezen te worden naar de beroepsprocedure voor de Raad van State omdat dit beroep, zoals reeds gesteld, geen schorsende werking heeft en omdat de gemachtigde van de minister, eens wordt vastgesteld dat de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toekent, niet anders kan dan toepassing te maken van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verwijzing in het bevel naar artikel 75, § 2 van voornoemd koninklijk besluit en naar het artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volstaat bijgevolg als motief, zodat er in casu geen sprake is van een stereotiepe of standaardmotivering.

Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld in punt 2.1. van dit arrest.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.